

Kdor vedno izbira, izbirek dobi.

Neko zimo sta bivala lisica in volk skupno v eni votlini. Volk namreč ni mogel najti samostojnega bivališča. Zvitorepka ga je pa zelo rada vzela pod svojo streho, ker je menila, da ji bo prinašal volk za njen želodec okusne kuretine. Ona bo pa lenobo pasla v svoji votlini.

Toda prišlo je drugače. Volk se je sicer nekoliko trudil, da bi zadovoljil lisico, ker ga je bila sprejela pod svojo streho. Prevezel je namreč nalogo, prinašati lisici najpotrebnejšega živeža. In tudi to ni bilo lahko delo. V hudi zimi, ko je vse pod sneženo odejo, ko se živali skrivajo v svoje brloge, tedaj ni lahko dobiti plena. In pa še izbirčni zvitorepki! Volk je nosil domov, kar je koli boljšega mogel najti. Trudil se je na vso moč, da bi razveselil gospodinjo lisico. Toda ni šlo! Kuretine je hotela. V tako hudi zimi pa dobiti kuretine, je težava. Prehodil je volk hribe in doline, šel pred človeška bivališča, pred hleve — kuretine pa za izbirčno lisico le ni bilo nikjer.

Nekega dne se je priplazil volk do nekega kurnika, ki je bil poln najlepših petelinov, mladih jarčk in mastnih gosi.

Že je imel debelega petelina v gobcu, kar je prirohnel za njim hišni gospodar. Udaril ga je tako neusmiljeno z batino po hrbtu, da je ubogi volk komaj odnesel pete.

Ves pobit je prišel volk do stanovanja. Pred vhomom se je nekoliko ustavil. Mraz ga je pritiskal, nobenega glasu ni bilo slišati v gozdu: le tupatam je škrknila kaka veja pod sneženo odejo. Volku je krulilo po trebuhu od lakote. Tresel se je po vsem životu, ko je pomislil na to, kako ga bo lisica okregala, ko ga zopet zagleda brez kuretine.

»Naj si jo gre pa sama iskat, ta brezsrčna zvitorepka! To pa je že preveč! Kaj misli, da ne občutim nič mraza? Prinašal sem ji, kar sem mogel najti. Toda izbirčna je ta lisica. Hoče se gostiti s samo kuretino; te pa v takem času ni lahko dobiti.«

To je rekel volk samprisebi, se osrčil in stopil v luknjo.

Lisica ga je pozdravila: »Dober dan, striček! Si vendar enkrat prišel? Si pač prinesel veliko dobrega?«

Volk odgovori: »Dà, dà, tetka! Ti me pozdravljaš, »dober dan«! Toda zame je bil zelo slab. Samo poglej moj hrbet, kako je ranjen! To pa samo zaradi tebe. Zakaj si pa tako izbirčna? Jaz sem pripravljen, da ti prinesem drugih jedi, ti pa hočeš same kuretine. Kdo ti bo pa v času zime s kuretino stregel? Morala se boš zadovoljiti z borno hrano v teh slabih dneh!«

»Ti potepuh, ti grdi!« je zarohnela nad njim razkačena lisica. »Ali sem te zato vzela pod streho, da boš lenuharil? Gotovo bi bil moral poginuti, če bi ne bil potkral na moja usmiljena vrata!«

Lisica je nekoliko pogledala postrani kosti, ki so ležale v kotu, in je rekla: »Kaj te kosti naj grizem? Meni ugaja samo kurja pečenka, in ti bi

mi jo moral prinesiti! Sedaj se pa sama odpravim na lov. In videl boš, da prinesem dovolj dobrega mesa.«

Po teh besedah se lisica odpravi na lov.

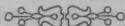
Ko je tapljala po gozdu, je gledala pazno na vsako ptico, a uloviti ni mogle nobene. Za nekim grmom je zagledala starega zajca. Toda ni ji bila sreča mila. Tekla je za njim, a zvrnila se je v prepad. Iz prepada pa ni mogla priti prej, dokler ni začelo deževati in se je tako sneg deloma stajal.

Volku se je čudno zdelo, ker ni bilo lisice cel dan domov. Ostal je sam v brlogu in je obiral kosti, ki niso ugajale izbirčni lisici.

Sestradani lisici potem ni bilo mogoče iti več na lov. Bila je lačna, da se je videlo skozi njo. Žalostno se je priplazila nazaj v svoje bivališče. Toda poslej ni več kregala volka. Volk jo je pa često okregal. Uvidela je lisica sama, da ji ni mogoče dobiti pečenke. Ponižno je rekla volku: »Striček, ali imaš kaj za moj sestradani želodec? Lačna sem, da ginem.«

Povedala je tudi volku, kako se ji je godilo na lovu. Volk ji je odgovoril: »No vidiš, tetka! Meni nisi hotela verjeti — poizkusila si sama. Tu v kotu je še nekoliko izbirkov od kosti. Prej si si izbirala, sedaj imaš — izbirek. Kar je bilo boljšega med kostmi, sem že jaz obral, ko si bila ti na lovu.«

Mojmir Ljubivoj.

Živali.

1. Jež.

Jež pod grmom gospodari,
malo njemu svet je mari;
čuva ga podnevi rov,
a ponoči gre na lov.

Miši, žabe, krti, kače
so na lovu mu igrače;
saj je hiter, premeten,
ves do nog oborožen.

Če ga pa dobi lisica,
okrog njeга le stopica:
jež v klopčiču se smehlja —
v nos lisico ščegetá.

2. Osel.

Osel med živalmi vsemi
bo največji siromak;
zanj postave ne poznajo,
saj pretepa ga že vsak.

Vse na njem ljudem je smešno.
Če zapoje svoj i—a—
hitro ljudstvo okrog njeга
glasno se zakrohota.

Če čemeren je in trmast,
kdo mu more kaj za to?
Dajte ovsu in sena mu,
pa bo gledal bolj lepo!

Bedni osel, stvar uboga,
mного res imaš težav,
ker ne marajo spoznati
gospodarji, kaj je prav.

Maksimov.

